

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 216

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 71
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΩΜΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίᾳ δρ. 50.— Έξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 50.— » Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας : 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ὄλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΩΣ
Τὸ ποσὸν ποὺ θὰ δοθῇ γιὰ προΐκες καὶ δῶρα ΥΠΕΡΕΒΗ ΤΑΣ 1200 ΔΡΑΧΜΑΣ
Τώρα προχωροῦμεν ἀλματικῶς πρὸς τὴν δευτέραν χιλιάδα.

ΜΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Δεν υπάρχει αμφιβολία. Όταν μια γυναίκα είναι όμορφη και προκλητική...

Είπαμε λοιπόν ότι η κ. Αμβλυωπίδη ήταν μία γυναίκα όμορφη και γλυκιά...

Οδών λοιπόν το παράδειγμα, αν η τελευταία αυτή ιδιότης - με το άκομψο κίνημα...

Το πράγμα όμως από τη στιγμή αυτής περιπέλειται επικινδύνως. Διότι ύλη και...

Αλλά πώς θα εκπροσωπούσαν όλα αυτά κάθε τόσο - βλέπεται ήταν υπόθεσις μετά...

Και έφαγα ένα πρωί ο κύριος Αμβλυωπίδης εξύπνησεν εντρομος από τας άγριος κρου...

Ο κ. Αμβλυωπίδης υπερεσώθη ν' αγοράση μίαν δωδεκάδα λαχείων...

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Υ. Γ. Κύριοι σύζυγοι, διασκεύατε εις τις ανεπιτήδεως τύχας των συζύγων σας...

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ενεργόγραφον συνδρομηταί οι κ.κ. Ε. Κιρίλακίσις, Κ. Βαρδακόστας, Δ. Κουτσουμάνης, Ι. Μουγγός, Θ. Κουτσουμάνης, Κ. Ρήγας, Δ. Λαλιάνης, Ι. Μανρωτάς, Β. Γουρζής, Γ. Σακεδάκης.

ΤΑ ΦΕΥΔΑΝΥΜΑΤΑ

Κ. Κ., «Βουλολιώτισσα», «Θλιμένη Νόστι».

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ

Οι ύποψοφοι του δημοψηφίσματος

Εμμανουήλ Αγαπητός Αθήναι (Όθως Σοφοκλέους)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ.

Τό βράδυ όταν μιλούμα οι δύο μας με τη μαυλωτή τη χουσί,

Θέλω να δώ αν θα σε παϊνήψω και σου κατηγορώ πολλά.

Αρχίζει από την αγαθότη και φτάνει στο να κοινοκωριό.

Αν πής για κάλλο και για γούστη δεν είνε κι άλλη στο χωριό!

Γ. ΛΟΘΑΝΑΣ

ΞΑΝΘΗ

Αντίμετρο, ω ξανθή, την πλημύρα των χρυσών άχτιών σου...

Στη χιονιάτη άσπράδα του διάφανου δέρματός σου...

Στη γαλακία σου ρούφηξα και άδειασα της ήδονής τ' άνεπιπνο γάκω και...

Τά βλέφαρά σου είχες μισόκλειστα και μάταια ζητούσαν να σκεπάζουν του Πόθου τη φλόγα...

Ω, γυναίκα και σύ. Αξέθνησες άφοβα στο vertige του Πόθου και...

Μά πόσο ήσουν μακριά από τό φοβισμένο τη; άληθινή άγάπησ καλμά και πόσο πειθ γλυκά...

Και πόσο θάδελα να μ' άγαπούσες, ω ξανθή, αντί να με ποθήσ...

ΕΙΠΕΡΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Πρός γνάθιν όλων των άναγνωστών: 1ον) Χειρόγραφα...

2 α) Έργα με γαλιέτα του έδω τρίτου της στήλης της «Σφαίρας»...

3ον) Έπιστολαί, μη φέρονται ελογράφως και καθαρώς...

4ον) Έργα αντίγραμμένα ή έκωφισμένα μέχρι τούδε δημοσιευμένα...

Τί έξοφλητική φιλοκαρία είν' αυτή, κ. κ. Ι. Χιδήρογλου και Παν. Νταμάτη;

Ελήρησιν, κ. Κ. Τρουκίδη. Σάφωρον, κ. Α. Οικονομούλα και Κ. Προσετόπουλα.

Γιατί τόσο θλίψις, κ. Γ. Θωρόπουλε, εις τό ποιήμα σας, «Lacrymae»;

Συνηθισμένη ιδέη, κ. Χαρ. Μακρή. Το ποιήμα σας «Ιστορία ενός Λουλουδιού»...

Το κομμάτι του κ. Π. Βίσσου πολύ άπλό. Η ιδέα του ποιήματός σας, δεσποινίς Μοννα Yanna...

Πολλοί άναγνώσταί άπαντώντας εις σχετικήν ερώτησιν του περιουσιού μας...

Θάλασσα ήδονών και άναγνώστην και άναγνώστην τός ύποδείξεις, προαγαγόμεναι, διά τό φύλλον της 8ης Μαρτίου...

Επροκήρυξα φιλολογικόν διαγωνισμόν με θέμα ένα λυρικό πεζό κομμάτι, σάν αυτά που γράφει...

Όλας ή άναγνώστεις και οι άναγνώσταί μικροί να λάβουν μέρος στο διαγωνισμό, με μέτρο τον περιορισμό...

Όσοι θα μετάσχουν είνε ελεύθεροι να υπογράψουν τα έργα των με ψευδώνυμον, αν θέλουν...

Αλλοιώς τα έργα των δεν ήλποθουν ύπ' όψη.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ

Από της προσεχούς Πέμπτης, 8 Μαρτίου, αρχίζει εις τό νέον μας περιοδικόν...

Η ΝΑΝΑ

Η θανασιωτέρα περιγραφή της ελευθέρας γυναικός, ή οποία ήμπορεί να διαθέση όπως θέλει...

Μετ' όλίγα λεπτά ό ντε Ρόλ έσπευθε, πολύ περιέργως, να ίδη ποιάς τον ζήτησε.

Συγχαρησάτέ με, του λέγει ό κύριος Λενουίρ άπαντώντας εις...

Αλλά τί συμβαίνει και γιατί στή ή μυστικότητα; τον ήρώτησεν ό ντε Ρόλ...

Αυτό τό όποιον συμβαίνει είναι άπλούστατο, κύριε, έπιθυμώ να έχω...

Μεταξύ της συζύγου σας και έμου!... έπανέλαβεν έκπληκτος ό ντε Ρόλ...

Πολύ κακά σάς έλληροφόρησαν και σάς βεβιωώ πώς; πολύ με έκπλήκτετε.

Η ΝΑΝΑ

είναι τό διασημότερον έργον της νατουραλιστικής (φροισοκρατικής) σχολής.

Απολυθείτε

(Συνέχεια έπ' του προηγουμένου)

Αλλά οι άλλεπάλληλοι αύται σκηναί του; είχαν έξερεθείσι και τους δυό και έπειδή ό καθέσι ένόμισεν...

Μόλις συνήλθε λίγο ό Μαυρίσιος από την τελευταίαν σκηνήν, μία ιδέα του είχε σφηνωθεί βαθειά εις τον νουν...

Αυτός θα είχε την ελογήν των ήλων και θα εδιάλεγε τό πιστόλι εις τό όποιον ήτο δυνατός...

Όταν του φησύνω μία σφαίρα εις τό στήθος, εσκέπτετο, τότε θα ήσυχάζω. Α! με τί εθάρσιστοι θλ τον έβλεπα να πεθάνη!

Αυτό που μάγω δεν είνε και τόσο τιμω, έλεγεν όταν έβλεπε πώσας έπιτυχίας είχε, αλλά μήπως αυτός έφρόθησε κολλίτερα ει. έμέ;

Βεβια τό σαβάνδαλο έπερε να τό άποφύγων πάση θυσία και ή αυτο ή άφορμή της μονομαχίας θα έπερε να είναι μια πολιτική συζήτησις...

Έλεγε έξαπτελής όλην του την ύπομονήν περιμένοντας όταν έμαθαν ότι τό έσθως δέ Ρόλ θα άρκοκορούσε άκόμη ένα χρόνο.

Κάποτε έσουλολογίσταν ότι με όλη την τάχην που θα έμεταχειρίζετο εις τό να εύρη άφορμήν να μονομαχήσ, δεν ήτο δόλοιο παράδειγμα...

Η ιδέα πώς ή γυναίκα του και ή συμπεριφορά της θα τροφόδοτούσε την όμυλία των διαφόρων σαλονιών, τον άπλήκτιζε.

Ό φόβος αυτός έλαβε τωιαύτας διαστάσεις, ώστε και ή έπιθυμία της έδωκίησος άρχισε λίγο-λίγο να σβήσ.

Όλα θα έξαρτηθύν, εσκέπτετο, από τον τρόπο, με τον όποιον αυτός θα φερθή.

Και κατάληξε πάντοτε εις τό εξής: «Θά ίδουμι» τό πάλ έξιστάται από τον τρόπον του.

Τόλος έλληροφόρηθη ότι ό ντε Ρόλ έπέσπευθε. Τό ίδιο βράδυ έπήγεν εις την Δοχην όπου ήξευρε ότι εσάγχαζε και πικραίνεσ την θυρωρόν...

Μετ' όλίγα λεπτά ό ντε Ρόλ έσπευθε, πολύ περιέργως, να ίδη ποιάς τον ζήτησε.

Αλλά τί συμβαίνει και γιατί στή ή μυστικότητα; τον ήρώτησεν ό ντε Ρόλ άνεβλίνοντας εις τό άμάξ.

Αυτό τό όποιον συμβαίνει είναι άπλούστατο, κύριε, έπιθυμώ να έχω μίαν εξήγησιν δι' ό τι συνέβη μεταξύ σας και μευξύ της συζύγου μου.

Μεταξύ της συζύγου σας και έμου!... έπανέλαβεν έκπληκτος ό ντε Ρόλ ένω τό άμάξι έξεκίνησε, αλλά δεν συνέβη άπολύτως τίποτις.

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

(Συνέχεια έπ' του προηγουμένου)

Τώρα πεί ήταν κύριος των σκέψων και των κινήσων του. Έζηκόθησε, πής λίγο πέρ από ένα κανάτι πύ έδρωσίζετο εις...

Ανοίξε καί σταλαγματιές στο πρόσωπο. Σιγά, σιγά, ή Δώρα συνήλθε.

Όταν ή σκέψη της άρχισε να λειτουργή, έκατάλαβε ότι τον άδικούσε.

Έπί τέλου; τί έφτεγε ό πύτερ Άνθιμος, για τό λάθη των ήλων, τό λάθη των νεοφών;

Πάσοι κι' έγώ τό ίδιο μ' έσένα. Δέν έπερε να σου τό πώ. Ήταν τό μυστικό μιάς πεθαμένης...

Στή Δώρα έφάνησαν σάν θρήνος τό λόγια αυτά. Καθώς έβγαίναν από τό στόμα ενός κληρικού, με τόνο συνεθι...

Κι' όταν για μία στιγμή έσάταξε ό νους της στο σπήτι της, που έτοιμάζαν τό γάμο της, της φάνηκε ή αντίθεσι τόσο μικρά, που άρ...

Έκλαψε με λυγμούς, με σακαριμέ. Τ' άφήσε ελεύθερα να ριούσουν.

Και με κάποιους έλαφροσ σασμαούς στο λόγγυά της, έξακολούθησε να κλαίη.

Κατελάβαινε ότι όλος έκείνος ό κλαυθμός θα ήταν κάποια θέραια, κάποια βελοσμο προσωινόν του πόνου της.

Και πράγματι. Αφού έπλησσε πολύ, χωρίς άκόμη να προσφέρη λέξι, τό μάτια της άρχισαν να στερεούσιν.

Ό πάτερ Άνθιμος παραμέρισε λίγο κ' έπερίμενε. Κατελάβαινε ότι όλος έκείνος ό κλαυθμός θα ήταν κάποια θέραια...

Ό πάτερ Άνθιμος και άναζητούσε γύρω του. Επέρσασε στο συνεθιμένο δωματίο κ' αφού έχροντορίβησε κίμ...

Της τό προσέφερε. «Κείνην, κατ' άρχάς, με τό χέρι της έκαμε νεύμα ότι δεν τό θέλει.

Αλλά ό γέροντας έπέμεινε και ή Δώρα τό έβαλε στα χείλη της. Κάμε μου τη χάρι, παιδί μου, πεί τό, είνε μικρό τό ποτη...

Η Δώρα τό αισθανότανε. Αν και έξακομμένη σάν ναναπέ, ένόμιζε πώς ήτανε καρίλυτη.

Κάτι όρημό σάν τη φωτιά αισθάθησε να σιορκίζετα στο σωμα της, κ' έπετα καί να την δροσίζη.

Αλλά μόλις άκουσε ή ίδια τη φωνή της - ήταν ή πρώτες λέξεις που έπαρέφερε από την ώρα της Λιθομυθίας...

Μετ' την τροκμια θέρηη καί ή γυλήνη... Δέν πρέκει ν' άπεκρίζεσ... Ό ή βήη καί ό ήλιος... Ό έτανόρη καί ή χαρά... Δέν μορρεϊ...

Και έπερίμενε να παύση ή νέα κρίσι της. Όταν έσταμάτησε, σκαθίθηκε με τό προσωπο τώρα άλλαγμένο.

Μετ' την τροκμια θέρηη καί ή γυλήνη... Δέν πρέκει ν' άπεκρίζεσ... Ό ή βήη καί ό ήλιος... Ό έτανόρη καί ή χαρά... Δέν μορρεϊ...

Απολυθείτε

Απολυθείτε

Απολυθείτε

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ του Guy de Maupassant

Την αγαπούσα τραέλλα! Γιατί αγαπάει κανείς; Είλε παραξένο στον κόσμο μια μόνη ύπαρξη να βλέπουμε, μια μόνη σκέψη να έχουμε στο νου μας, μέσα στην κορυφή μας μια μόνη έπιθυμία και στο στόμα μας ένα μονάχα όνομα ένα όνομα που βγαίνει άδιάκοπα από τα βάθη της ψυχής στα χείλη, σαν το νερό που βγαίνει από την πηγή και που το ξαυαλίμα διαρκώς σαν προσευχή.

Δεν θα διηγηθώ καθόλου την ιστορία μας, ο έρωσ μια μόνη ιστορία έχει, πάντα την ίδια. Την συνήνησα και την αγαπήσα. Αυτό είναι όλο. Και είχα ξήσασ ένα χρόνο μεσ' τον έρωτά της, μεσ' την άγκαλιά της και τα χάδια της, τόσο που δεν ήξερα πια αν ημερόνια ή νύχτωσε, αν κέφαινα ή ζούσα, αν βροκόμουνα στο δικό μας κόσμο η σε κανέσαν άλλον άγνωστο.

Μα αυτή κέθανε! Πώς; Δεν ξέρω τίποτα, δεν ξέρω πια... Μια βροχική μέρα μαθήα βρογμένη, και την άλλη μέρα έβηξε. Μια βρομάδα περίπου έβηξε και κακοπιν έβασε στο κρεβάτι.

Τι έγινε; Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο... Οι γάμοι πήγαιναν, την έβλεπαν, έγραφαν και φεύγαν. Τα χέρια της έκαμαν, το μέτωπό της ήταν αναμμένο και το λυπημένο βλέμμα της έλαμπε. Τις μιλούσα, μου άπαντούσα. Τι λέγαμε; Δέ θυμάμαι πια. Όλα τα λησμονήσα, όλα, όλα!... Πέθανε, θυμόμια πολύ καλά τον έλαφρο της στεναγμό, τον ύστερο. Ή νοσοκόμα είλε: «Άχι! Και κατάλαβα, κατάλαβα».

Τίποτα δεν ξέρω πια. Τίποτα. Είδα κάποιον παλιό, που μου είλε τη λέξη ή έρωμένη σας. Μου φάνηκε ότι την έβριζε. Από τότε που κέθανε, δεν είχα πια το δικαίωμα να το ξέρουν αυτό.

Κάποιος άλλος ήρθε και μου μίλησε με συγκίνηση για την κηδεία. Έκλαιγα όσο μου μιλούσα και κείνη. Τίποτα δεν ξέρω πια. Θυμόμια μονάχα το φέρετρο, τον κρέοτο που έκανε το σφύρι, όταν την κέλαινε μέσα. Άχι... Θέσ μου! Τι θάψανε! Τι θάψανε!... αυτή!... μέσα σ' έκεινο το λάκκο. Έφραζε, έφραζε, έφραζε πολύ μέσα στους δρόμους κι ύστερα γύρισα στο σπίτι. Την άλλη μέρα έφραγα για ταξείδι.

Χθές γύρισα στο Παρίσι. Όταν βαναείδα το δωμάτιό μου—το δωμάτιό μας, το κρεβάτι μας, τα έπιπλα μας, κάθε τι που μένει από τη ζωή του καθήμεν μετ το θάνατο του, αισθανθήκα τόσο βαθιά λύπη, ώστε λίγο έλειψε ν' άνοιξω το κροκόθυρο και να ριχτώ έξω στο δρόμο.

Δεν μπορούσα πια να μέγω άγάμεσα στα πράγματα αυτά, στους τοίχους αυτούς, που την είχαμε περικελίσει και προσφύλαξη και που στην άδιόρατες σχισμάδες του θά διατηρούσαν ακόμη ίχνη από την ύπαρξη της. Πήρα το καπέλο μου νευρικά για να φύγω, να μην τι βλέπω πια και μου θυμίζουσαν έκείνη.

Άξαφνα, τη στιγμή που έφραγα στην πόρτα, κέρασα μπροστά άκ' το μεγάλο καθρέφτη του πορθαλαίου, που τον είχα ή ίδια τοποθέτηση εκεί, για να βλέπω το στυλιόμο της, τον τέλειον τον ώμοφοροτολισμένη από το καπέλό της, τόν σκαρβάνια. Κι' εστάθηκα άνοιχτα στον καθρέφτη αυτόν, που τόσες φορές είδα μέσα την εικόνα της. Να! την εικόνα της, που είχα υποχρέωση να την φιλάω. Στάθηκα κεί έρθιος, με φρίκη, με τα μάτια προσηλωμένα πάνω στο κρυστάλλο, το κρυστάλλο το άδειο, που τόσος όμο; φορές την είχα άγκαλιάσει, όλόκληρη, όπως κι' έγω. Στο γεμάτο πόθους βλέμμα μου που φάνηκε ότι άγαπούσα τον καθρέφτη, τον άγγιξω... ήτανε κρύος. Ω! άνάμνηση! Καθρέφτη γεμάτα λύπη... καθρέφτη που βγάλας φλόγες, καθρέφτη που έβγαζε τη φρίκη, που μου προέβηζε όλους τους πόθους! Εύθυμοί μόνον οι άνθρωποι που ή καρδιά τους μοιάζει του καθρέφτη, που μέσα του γλιστρώνε και οβύνουν όλα όσα μέσα σ' αυτόν καθρεφτίζονται, κάθε τι που κέρασε μπροστά του. Πώς υποφέρω!

Βγήκα έξω και χωρίς να το θέλω, χωρίς να το κατάλαβα παρασύρθηκα προς το κοιμητήριο. Σταυρός μαρμάρινος με της λίγες λέξεις:

«Αγάπαγε, άγαπώτανε και πέθανε» Ήταν αυτή εκεί, εκεί άσκατόν! Τι φρίκη! Όλόκληρα συμμιμένος στη γή. Έμεινα εκεί πολλή ώρα, πολλή. Ύστερα κέρασα ότι κόντανα να βροαδούρω. Μια παρά-

ΞΕΝΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ, ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΡΕΛΛΗ ΑΚΑΛΙΟΜΕΝΟΥ ΕΡΑΣΟΥ ΜΕ ΚΥΡΙΟΥΣ. ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΩ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΜΟΝΑΧΗ, ΤΗ ΣΤΕΡΗ ΝΥΧΤΑ ΝΑ ΜΑΛΩΝ ΚΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ. ΑΛΛΑ ΘΑ Μ' ΕΒΛΕΠΑΝ, ΘΑ Μ' ΕΒΡΑΥΑΝ ΕΞΩ.

Πώς να κόμω; Σηκώθηκα κι' άρχισα να γυρίζω στην πόλη αυτή των νεκρών. Βάδιζα, βάδιζα. Πόσο ή πόλη αυτή είναι μικρά μπροστά στην άλλη πόλη που κατοικούν οι ζωντανοί! Και όμως πόσο πολύ περισώτεροι είναι οι νεκροί από τους ζωντανούς! Χρειάζόμαστε μεγάλα σκίτια, δρόμους, πλατείες για της τέσσερες γενιές που ζούν και πνουν το νερό των κεφαλαίων, των κροσών των άμπελιών και τρώει το ψωμί των άργών. Και για όλες τις γενιές των νεκρών, όλην την κλίμακα της παρασμένης άνωπρότητας τους σχεδόν.

Η γή που δίνει τη ζωή, τόσες έξαφανίζει στους κόλπους της, ή ληροσύνη τους οβύνει. Βρέθηκα μόνος, όλομόνοχος. Στάθηκα πίσω από ένα νερό δέντρο και κρυφτηκα εκεί όλόκληρος πίσω από τα μεγάλα, πυκνά κλαδιά του, περιμένοντας σ' ένα ναυαγό, που βροσκαται πάνω σε κάποιο σύντριμμα.

Όταν σκοτεινιάσε, άφησα το καταφύγιό μου και άρχισα να περπατώ άργά πάνω στη γή αυτή τη γεμάτη από νεκρούς. Πλανήθηκα πολλήν ώρα, πολλή. Δεν ξανάβρισκα τον τάφο της, με τα χέρια άπλωμένα μπροστά, με τα μάτια οβρόνοικοι, ψηλαφώντας τους τάφους με τα χέρια μου, σκοτεινίζοντας σ' αυτούς με τα πόδια μου, με τα γόνατά μου, περπατούσα χωρίς να την εύρω. Άγγιξα, έφραγα σαν τυφλός που ζητά το δρόμο του, ψηλαφούσα κέτρας, σταυρούς, κάγγελο, στεφάνια γυάλινα, στεφάνια από μαρμάρινα λουλουδία. Διάβαζα τα όνόματα με τα δάχτυλα περνώντας αυτά πάνω στα γράμματα. Τι νύχτα! Τι σκοτάδι! Δεν την ξανάβρισκα. Το φεγγάρι κρυβότανε. Τι νύχτα! Φερόμωνα, μ' έπιασε φρίκη μέσα στους στενούς οβότους δρόμους, άνάμεσα σε δύο σειρές τάφων. Τάφοι! τάφοι! τάφοι! Δεξιά, άριστερά, μπροστά μου, γύρω μου, παντού τάφοι. Κάθησα σ' ένα άκ' αυτούς, γιατί δεν μπορούσα πια να περπατήσω, τόσο πολύ τα γόνατά μου λυγίζαν. Άκουγα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Άκουγα όμως και κάτι άλλο. Τι; Θόρυβο άνακατωμένων, που δεν περιγράφεται. Ο θόρυβος αυτός γινότανε τάχα μέσ' στο ναυαγόμένο κεφάλι μου, στη μαύρη νύχτα ή κάτω άκ' τη μυστηριώδη γή, τη σαρκινή από ανθρώπινα κουφάρια; Παρατηρούσα άκατάκαυστα γύρω μου!

Πόση ώρα έμεινα εκεί; Δεν ξέρω. Έμεινα παραλημένος από τον τρόμο, άναίσθητος από τη φρίκη, σαν κέθαμόνος. Άξαφνα μου φάνηκε πως ή μαρμαρόνια πλάκα, που καθόμουν, κουνιότανε. Βέβαια κουνιότανε, σαν να την κινούσαν από κάτω. Μ' ένα κήδημα ορίχηκα στον κουνιό τάφο, κι είδα την κέτρα, που μόλις άφησα, ν' άνασηκώναται φάνηκε ο νεκρός γυμνωμένος, σκελετός. Μέ την κερμπούρασημνί ορχή του άνασηκώσε την πλάκα. Έβλεπα, έβλεπα, κι άς ήταν ή νύχτα βαθιά σκοτεινιασμένη. Στο σταυρό είχα κατορθώσει να διαβάσω: «Έδώ κειμάται αλώγια ο Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία πνήγντα χρόνων. Άγαπούσε τους δικούς του, ήτανε τίμιος, άγαθός, και κέθανε με ειρήνη. Ο νεκρός έκείνης διάβασε έκείνα που ήταν γραμμένα στον τάφο του. Ύστερα πήρε μια μικρή κέτρα μητέρα κι' άρχισα να οβύνω με γρηγοράδα αυτά τα γράμματα. Τα έσβουσε όλα, άργά, κιντάζοντας με τα κούφια μάτια του τη θέση που πρό όλίγου ήταν χαραγμένα, έκπειτα με το δάχτυλό του σημειώσε άλλα φωτερά γράμματα, σαν της γραμμένης έκείνης που χαράζει κεισε στους τοίχους με την άμνη του σπέρτου.»

«Έδώ άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Γύρισα γύρω μου και παρατήρησα ότι όλοι οι τάφοι ήταν το ίδιο άνομημένοι, όλοι οι κέθαμένοι είχαν βγή έξω, είχαν οβύση της ψευτιάς που τους; είχαν γράψει οι συγγενείς των στην πλάκα του τάφου των, για να γράψουνε την άλήθεια. Κι' έβλεπα ότι όλοι ήταν όμοιοι των κλησίων των, κωχθηροί, άσχροί, όκωκρητά, ψεύτες, δόλοιοι, σνοκρητά, φθονεροί, ότι είχαν κέλας, άκατήσσι, είχαν κέλας όλες της άτιμης κέρασε, οι κολοί κιατεράδες, οι πιστοί σύζυγοι, τ' άφομοιόμια

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

Πώς άνακαύεται ή Ίάκωβος Όλιβάν, ο όποιος κέθανε σε ήλικία 51 χρόνων. Έφρασε κείν γρήγορα με την σκληρότητα του το θάνατο του κατέρα του, τον όποιον ήθελε να κληρονομήσει, έβρασίωσε τη γυναίκα του, έτυράνησε τα παιδιά του, άκατούσε τον κλησίον του, έκλεψε όταν κέρουσε και κέθανε άθλιος.» Όταν έκπαγε να γράφει, ξανακύντασε τα γράμματα του και χάθησε.

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΞΕΝΑ

XXXVIII

Έγώ ή σελήνη άνάβρινα, βαρεια και λουσιμένη μέσα στο συνεφασμένο οβρόνο, σκέφτηκα: Δεν υπάρχουν λέξεις τόσο βαθιές για να εκφράσουν τον έρωτά μας.

Δεν υπάρχουν τραγούδια τόσο γλυκά για να κούνη τη λύπη του. Ούτε κρυαές τόσο δυνατές για να δείξουνε τη χαρά τους.

Θα μείνω μπροστά σου με το κεφάλι ίσιο, τα χέρια ήσυχα, τα γόνατα σφιγμένα. Και, μέσ' τη σιωπή, θα σε κοιτάζω.

Ό Σούλβιε, άς εύλογήσουμε περσιμένους όφρες του καλοκαιριού, που άναζωογονούν τα χαλαρωμένα κορμιά μας.

XXXIX

Άς εύλογήσουμε τη διαπεραστική λαλιά του χελιδονιού, δεν θα την άκουσε πολύ άκόμο.

Άς εύλογήσουμε τα μαβιά βράδια που ή σελήνη ξεφυλάζει το όργυρο τριαντάφυλλο, κι αγακατεύει την οίωνια της θροσιά με τα φιλιάρια.

Άκους τον άνεμο να μάζει μέσα στην νύχτα λόγια τρυφερά; Άκου; το φρούχη που τρέμει από εύτυχία, το όχοδό χόρτο να σκιρτά;

Β έπειτα να περνά ό έρωτας στη βαθιά σιά των κρησίδων; Άγάπα με, άγάπα με, πριν φθάση το λυσομένο φθινόπωρο, κάτω άκ' τον διαμαντέιο οβρόνο.

XL

Ή ψυχή μου άς τριγυρνάει γύρω στην ψυχή σου σαν μια μέλισσα γύρω σ' ένα κερουδάτο λουλουδί.

Ο έρωτάς μου άς τρέχει μέσ' στην καρδιά σου, καθώς μια άθλια κηγή, που έξή στον ήλιο, άνάμεσα στους πράσινους δούσρους.

Ή σκέψη μου άς είναι ένα άερο περιστερί καθισμένο πάνω στη σκέψη σου.

Κι ή ζωή σου άς κλειστή ή πάνω στη ζωή μου, καθώς το κρούσάλο πάνω στη σταγόνια του νερού που το φιλάει χιλιάδες χρόνια.

XLI

Μία άραχνη ύφαίνει κενά μου τα δίχτυα της, τα όμυχλώδη της δίχτυα, που έχουν το χρώμα του οβρόνου και του νερού.

Αυτή ή ψιλή νταντέλλα, με το σχήμα άσπερου τροχού που γυαλίζει, είναι μια ύποκλη καγίδα όπου κουνιεται ο θάνατος.

Ή τραλή μνίγια έκπασ μέσα. Πειθαίνει τάρα.

Έσύ κάτω άκ' τα πόδια μου έκλεβες ένα μεγάλο δέχτη από φίλο χουσάφι, που έχει το χρώμα των θερμών ήμερών, και των φυλοομένων μισομυθρών, μίαν έρωτική καγίδα, που την ύφαινε ή νεότη σου.

Μεθυμένη, έκπασ μέσα. Ζώ τώρα.

XLII

Μείνε κοντά μου, Σούλβιε, μη φεύγεις. Σπίξε δυνατότερα τα δάχτυλά μου που τρέμουν άφης σαν μια προστατευτική σφραγίδα τα χείλη σου πάνω στα μαβιά μου βλέφαρα, όπου κιατεράζουσε τη νύχτα έφ' άκόμα είναι ήμέρα.

Ή ζωή μου σ' άκολουθεί άν μ' άφήσει, κι ή ζάλη χτυπάει μέσ' στα μάγουλά μου.

Μπορώ να περπατήσω άφοβα, μέσα στο κιά βαθύ σκοτάδι, βυθίζω τα μάτια μου χωρίς τρέμο μέσ' στο βάρυδρο, όπου ο χειμάρρος οβυλιάζει στο θάνατο, άλλα δεν μπορώ να σκύψω στο κενό της άπουσίσε σου, αισθάνομαι έκεί να άναδέσεται ή τρέλλα.

Μετάφρασις Κ. ΤΡΟΥΚΙΑΝ

Παιδιά, ή σμενές θυγατέρες, όί τίμιοι έμπεροί, ή άμειπτες γυναίκες. Έγραψαν έκεί όλοι μαζί τη σκληρή, τη φοβερή και άγια άλήθεια, που όλος ο κόσμος δεν την ξέρε ή κάνει πως δεν την ξέρε εδώ στη γή.

Σκέφτηκα πως και α ή τ ή έκπρεσα να τη χαράξω στον τάφο της. Και χωρίς φόβο τάρα τρέποντας μέσα σε κουφάρια, μέσα σε σκελετούς, τράβηξα ίσα προς αυτή και τη βρήκα. Τη γνώρισα από μακριά χωρίς να την ιδώ στο πρόσωπο.

Στο μαρμαρένιο σταυρό που μόλις είχα διαβάσει: «Άγάπαγε, άγαπώτανε και πέθανε» διάβαζα τάρα: «Όταν βγήκα μια βραδιά, για ν' άπατήσω τον έρωμένο μου, άρρωσθησα από τη βροχή και κέθανα.» Φαίνεται ότι με σήμασαν άναίσθητο κατά τα έημερομάτα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΔΙΣΒΗΜΑΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΒΓΛΑΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

(Συνέχεια τετάρτη)

Αι άπαγορεύσεις της; κυρά Φρόσας ένάβρινα εις σκέψεις τον κύριο Θεοδόσιο Ταμκάρου. Ο άτυχής αυτός άνθρωπος, τον όποιον ή ύπερβολική άτολμία και άδεδίωκτη του έκραιτούσαν μακρόν πάσης κοσμικής άπολαύσεως, έπληγες τρομερά στο διαμνημά του, στο όποιο ουδέποτε ένεφανίζετο γυναικεία σιλουέτα άλλη έκτός της μονότονον της και χυδαίας κυρίας Άλεσοφ.

Πολλές φορές όνειρεύετο ένα σκίτιό όπου θα βνασίλιε ή γλυκαία χαρά μιας άγαπημένης γυναίκας. Γρήγορα όμως το όνειρον αυτό διαλύθη. Έγγώριζε πως δεν είχε τίποτα για ν' άρέσει στης γυναίκες, τίποτα για να της έλκυσε. Κοροϊδευόμενος διαρκώς άκ' όλους της την άγαρμμοσύνη του και την άφέλεια του, άνατραφίσε μέχρι σχεδόν της άνομής; ήλικίας από τη μητέρα του σαν έλαττωματικό κι' άσθενικό παιδί, δεν είχε γνωρίσει τίποτα άκ' της πραγματικότητας της ζωής. Περιωρίσθησε στον έλυτο του και ζούσε κλεισμένος σε μια φοβισμένη μοναξιά.

Μόνο κάθε Κυριακή ήρχετο εις έπαφήν με τον κόσμο, γιατί πήγαινε στο σκίτι της άδελφής του, που είχε παντρευτή μ' έναν ταγματάρη και είχε δύο ωραιώτατα παιδιά.

Πολλές φορές ή άδελφή του προσκόθησε να τ' άνοιξη τα μάτια, να τον κάρη να ιδή τη ζωή, το μέλλον του που θα ήταν τόσο μελανολοχικό για έναν άντρα μόνον κι' έρημον. Έβλας μάλιστα με τρέμο ένα πρόσωπο του ωραίου φύλου στο δρόμο του, ίσως και τον δελταστή μ' στα χαμιά: ο κύριος Θεοδόσιος δεν έπολιούσε; δεν ήθελε; Το γεγονός είναι ότι κέτα δεν άνηλλάσε με της γυναίκας που έγγώριζε στο σκίτι της παρά φράσεις έντελώς τυκικής.

Ή κυρία Άλεσοφ είχε δηλώσει στη Σάσα πως του άρεσε ή μοναξιά. Αότς όμως δεν έσέμαζε γρή από τάτοια πράγματα. Ή κυρά Φρόσο του είχε πη άπλωσ για να καταφύγη τη μοδιστρουλά και έιδασε, ότι τα κατάφερε. Τώρα έκπρεσα να κωνοισθούν τα της συναντήσεως.

Γι' αυτό, δίχως να χάνη καιρό ή κυρία Άλεσοφ, άφησε το γέρο της για να τρώη, κι έτρεξε στο κυριό Θεοδόσιο να του άναγγείλη το μέγα γεγονός.

Έμεινός έχάρησε άλλα κι' ετρόμαξε ταυτόχρονα όταν έμαθε ότι ή Σάσα έδάχθησε να τον έκικνεφθη.

Πώς θα τα κατάφερε μόνος με τη συντροφία ενός κοριτσιού, αυτός άν γρηά κουνιούνα κενά σ' ένα κισούνη; Τι θα της έλεγε; πως θα έφρονόταν; Όλες αυτές οι σκέψεις τον έβρόδισαν εις δεινήν άμηχανία.

Ή κυρά Φρόσο όμως έκπατάβε τους φόβους του και προσκόθησε να τον ένθαρρύνη. Άνησυχείτε γι' αυτό το άραμνι; Φοβάστε μην τύχη και στενοχωρηθή ή μικρή; Άχι, κυρά Θεοδόσιο, τί λίγο που έφρασε της Άδελφής! Νομίζεις πως σαρματάει ή γλώσσος τους καθόλου; Μα και να θάλλες να πής ένα λόγο, αυτή θα σου δινή καιρό με την πολυλογία της. Είλε μια σωστή γαλιάντρα που δεν κοραύεται να λέη... να λέη... Κι' έκτός άκ' από έβα φρή και το κινετολίνο της να κείη κένα τραγουδί. Έπειτα έγω θα σε σερβίρω ώραια πράγματα—οι μικρούλες, θάσεις, είναι φανούδες. Έτσι θα κέραση ώραια ώραια το άπόγεμα σας και να ιδήτε που μόνος σας θάν της ζήτησες να ξανάρθη...

Τα κερύστανα τόσο εύκολα τα πράγματα ή κυρά Φρόσο όστε ο κύριος Θεοδόσιος ήσυχασε λίγο.

Μόνο που έκπρεσα να κερικωρηθή τον έαυτό του, άν ήθελε ν' άρέσει στο κοριτσόπουλο. Έκπρεσα να γίνη κομψός όσο κομψός. Να ξαναφτιαστή άκ' τα πόδια ως το κεφάλι.

Άλλά πως; Ίδου το τρομερόν κερύλιμα. Οδύσκειτο ο έλάχιστα φιλόκομος κύριος Θεοδόσιος δεν είχε προσέξει το κώψιμο του σκεμνιστού που φορούσε οι κομψοί όμοιοι, ή το σχήμα των κωνοιστών που συνηθίζετα.

Αυτά που του έλεγε ή κυρία Άλεσοφ ήταν μια άληθινή εκανόστασις στη ζωή του. Πώς θα τα κατάφερε; Ή κυρά Φρόσο τον όρηγνε με το νι και με το σίγμα που να πάη και τί να κάρη. Κι' έτσι μετ' όλίγας ήμέρας βλέπομεν ένα Θεοδόσιο Ταμκάρου έντελώς μεταμορφωμένο.

Ή κυρά Φρόσο κόντασε να χάζη τη λαλιά της την ήμέρα που τον είλε να βγαίνη άκ' την κέμαρα του κερικωμψος, της ώρας, με ένα κοστούμο μεσάτο τελετατό μοντέλο, με σκερκίνα λουστούρια, κάλτσες ονιές, γραβάτα πλεχ-

ΤΗ ΜΕΤΑΦΟΡΗ ΓΑΝΤΙΑ ΜΕΤΡΙΑ, ΚΑΛΟΜΑΡΜΑΡΕΥΟΜΕΝΟΣ, ΚΟΜΑΡΙΣΜΕΝΟΣ Μ' ΕΝΑ ΑΣΠΙΣΤΟΠΟΝ ΠΗΛΟ ΚΑΠΕΛΟ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ.

—Χριστός και Παναγιά! τρώμαξα να σε; γνωρίσω, κυρά Θεοδόσιο. Τι ώραια, τί ώραια! σε να βγγήκατε άκ' το κενά είστε... Μα για να σας δώ καλλίτερα... Τι λεβεντιά είναι αυτή... Δέκα χρόνια νεότερος φαίνεστε... Έτσι, μάλιστα! Θυμάστε που σας τάλασε έγω;... Μια βόλα να γάνε και θα κέρουνα το κοριτσόπουλα άκ' τα κερύστανα στα πόδια σας...

Και ή κυρά Φρόσο δεν έχόρτανε να τον θαυμάζει. Πράγματι δέ ο κύριος Θεοδόσιος, που είχε προσλάβει και άνάλογο ύφος, ήταν έκπληκτος, σχεδόν μεγαλοκρηπής μέσα στα κωνοιστήρια του ρούχα.

Την ίδια έκπληξη έδοκίμασε κι' ή άδελφή του την Κυριακή που τον είλε να της παρουσιάσει έτοι μεταμορφωμένος.

—Έκείλω ότι ή άλλαγή δεν θα κερικωισθη μόνο στο ντύσιμο, του είλε ο κωνιαίδος του ό ταγματάρης. Πρέπει τώρα ν' αλλάξω και τη ζωή σου, να παντρευτής, ν' άνοίξεις σκίτι.

Ο κύριος Θεοδόσιος μεζούτησε συνεσταλμένος.

—Μά βέβαια, βέβαια! φώναξε κι' ή άδελφή του. Δεν είσαι χειρότερος από άλλους. Άναλαμβάνω έγω να σου κερικωθεύσω μια νύφη. —Μή βιάζεσαι τόσο πολύ! —Γιατί; έχεις κερικωί το μάτι; —Κάθε άλλο! Άλλά είμαι τόσο άκατάλληλος για να κώνω εύχάριστον την ζωήν μιας γυναίκας, όστε δεν το κώλω.

—Τρατάτα...Τους ίδιους φόβους έχουν όλοι οι άνδρες! είλε ο ταγματάρης. Να κι' έγω κρο δεικνώντας έτών έφοβόμουν το γάμο και όμοις...

—Εγινες τέλειος σύζυγος! συνεκλήρωσε ή σύζυγός του. —Και τέλειος κερικωίς! έφώναξαν τα δυο καδάκια κηδώντας στο λαϊκό του κερικωί τους.

Αυτή ή σσηνή συνενήσε βαθεία το γερουνοκαλήμαρο, στο μαυλό του όποιου άρχισε να ριζώνη ή ιδέα του γάμου.

IV

Άλλά τι έκανε στον διάστημα αυτό ο νεαρός μας κερικωί, ο ζωγράφος της άντικωνής σφίτας; (Άκολουθεί)

Από του προσεχούς φύλλου ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ-ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΤΗΦΙΣΜΑ

Έπειδή το ποδόν των προικόν ύπερεβή ήδη την πρώτην χιλιάδα και ή εξέλιξις του δημοτρηφίματος προχωρεί κωνοικώς, δηλοΐται προς τους ένδιαφερομένους ότι από σήμερα γίνεται δεκτά μόνον ψήφος δέ λ τ ε α μετά 50λέπτιον και όχι ως μέχρι τοδε μόνον 50λεπτα.

Ο θέλων δηλαδή να στείλη περισσότερα 50λεπτα όφελει να συναποστέλλη και ισάριθμα ψηφοδέλτια, άλλως δεν λαμβάνονται ύπ' όψει.

Καθιστώ επίσης γνωστόν ότι όσαι και όσαι

Το πρωτότυπον και άδημοσίετον μυθιστόρημα, το όποιον είχαμε άναγγείλει πρό καιρού άλλ' ανεβάλαμεν την δημοσίεσίον του, διότι ο συγγραφέας του ήθελε να το έπιμεληθ ή και να το συμπληρώση, ένα από τα έκλεκτότερα έργα του κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ--ΣΜΑΡΑΓΔΑ», άρχίζει εις την «ΣΦΑΙΡΑΝ» από του ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ φύλλου.

Το νέον μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου, του συγγραφέως που είχε δημοσίευσιν εις την «ΣΦΑΙΡΑΝ» της «ΠΑΓΙΩΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΑ». Είλε μια περιεργωτάτη, σπαρακτική, θανμασίω μεσομινική και... κολογητική ιστορία. Ένα έρωτικό είδύλλιο που πλέκεται σε Μοναστήριον, εις το όποιον μια νεαρά κόρη εισχωρεί, κούπτουσα ύπο το ράσον το φύλον της, όχι όμως και την σαγηνευτικήν εδμορφίαν της...

Ετοιμασθήτε λοιπόν ν' άπολαύσετε έν' από τα ώραιότερα μυθιστορήματα του Γρηγορίου Ξενοπούλου.

Ο «ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ—ΣΜΑΡΑΓΔΑ» δάφνη εποχήν!

Από του προσεχούς φύλλου εις την «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΑΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΤΟΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Σάν κληθήσθε ποσά την εύρημα ένα στανικό τέχνασμα και είλε στον φίλο του πως ή γυναίκα του δεν είχε μονάχα αυτόν έρωμένο άλλα και πολλούς άλλους.

Ο κ. Μ. Παγ. το έκπέτυσε και έ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΧΝΕΡΙΑ

Χαί μουρή ξικατουμέν μουρούνα, χάι μουρή παληουκραμάξα τ' διαόλ κι κάνου πώς ερχμι κατά φτουθινις φειδ' κι φιδάκ'...

Σ' γράφου κι δαγκώνου του χαστι άφ' του ινάτι μ' κι αν ήσ'νι μουτέ'νοτιρα θ' να σ' κάρ' ού διόουλις τούυ κνέ' Παπλάκη.

Γιό μουρή πασιζίου κι τυραγιέμι ιδώ στν' έρι' τν ξινητειά κι σι σ'λουγιέμαι πάσα μέρα κι πάσα βράδ' κι τ' λούου σ' να μ' θές γουργουλαβίγιες μι τούυ πάσα 'να.

Γιά Ιλέγις μουρή άπ' δέν θάν τά χαμπεριζούμ'νε;

Έρχιτι τς' προούλλις ού Λιάκουσ τς' Μπαλήμηγας κι μι άντάμουσι 'στού μαγειριό π' γιοματίζου.

Γειά σ' Μήτρου μ' λίσσι. Άσκιόν'μι κι γώ τν' φλιού και τ'ν κέρνου κ' καθούμασι να χχιούμι δυνούλια.

Τί χαμπέρια του λ'πόν άπ' του χουργιό; τ'λίεου. Για κίνε μ' τίπ'τις κι για κείνου του κατακοιμένου του κουρίτσι τ'ν Περδίκου μ'; Τί γένετι σά κει; Χουττανί'ν κινιά ψυχ'λούλα; Έκεινους άρχιψι να κηφουγιάσει κι να μ' κρένη μασημένες κ'βάνκις. Έγώ μ' μπηκαγι ψύλλοι κι μυγισό'μα μαδές κι άρχεψα να τούυ ψαχουλεύου.

Άδεν εινι τίπ'τις σπουδαίου, μ' λίσσι τότενις, μόυς κιάτ' ψ'λοδουλτίσις...

Ούδ' κρινι καλά ούδ' χαντακουμένε.

Μά δέν άγροί'σις τίπιτις;

Τς!

Σώσουν Κύργιελ Ούλου τ'χουργιό βουτζ' μαδές κι ού δέν έχ'ς χαμπέρ' κατά που τ' λινι 'ού κόσμουσ τόχει τούμπανου κι ού κρυφά κιαρό'»;

Ούδ' κρινι καλά ούδ' τού παντέχς.

Άκσι του λ'πόν τά ματζάτα σ' κι κίνι κουράγιου ούδ' κηφου-Μήτρου για να μη σ' άκουπάτ' τού γινάτι κι δέν άντιλήβ'σι τί θ'να σ' κρινου. Του λ'πόν ή Πιρδίκου σ' κηφουρεύιτι με μαγά δυού π'διά κέρα 'στού χουργιό κι σ' σμαρώνη τ'ν καληθε'λειά κινιτώπιου τά μάτια ούλόκληρου τ'χουργιανθών άνιφ ντερουπή κι διάκρσις ντιπ άπλότ'λο.

Χάι!

Τν' εγδαν μαθές το' προούλλες δίπλα 'στού γτουβόρ τ' χαζο-Μπρούλα κι στικώτανι και τά ψιλου'βέντιαζις μι του Χρúσαντου τς Πιντουλιάς. Κι τού σιρινό ρουβόλησαν άντάμα κατά τού σπιτι τς' κι χιρετί'κ'ανι κι δια χιραψιάς άπ' τού χέρ' μαθές.

Χάι μανούλαμ' τ' βρουόμα τ' κιαράτ.

Γιά καρτέρ' σ'γούλια-σ'γούλια να δγής κι τά παρακάτ' να.

Έχ' κι συνέχια τ' μουλόμημ;

Άχά! Τ'ν άλλ' μιρούλα τ'ν γλιέπνι άπ' τάλειγς μι του Νικολό τ'ν άνηψό τ' παπα-Θουδουράκη κι γιλάγανι κι κιασερίζανι σά τ'ν κότα άπ' γέννησι τ' αυγό. Έγώ να σ' που τή μαύρη μ'άληθια δέν τά πιστινα κι' ούλα χουντροκώς

Άδ' μ' λίσς τ'ν άρουτάου, τ'ν ήγδε κι κίνε άλλουσι;

Ποσώς, μ' άπλουγιέτι, τά γουριζ' κι' ού Χρήστουσ ού Τσόλμας άπ' ήσταμι άντάμα άφ' τού χουργιό.

Άκάν' σ'ν κβέντα γά σ' κι' ού Χρήστουσ. Τούυ κέρνου κατά μέρουσ κι τούυ άρουτάου, κάλε τά ίδγια κι' αυτήνουσ μι τού νι κι μι τού σίμα.

Άπ' τότενις, λίσου κι γώ, ίετσι ετσι ούδ' Μήτρου κι' σ'τά κόλλησι ή καληουβρώμα κριχού να παρθήτι.

Γιατί μουρή μ' σκάρουσις Ιμένα αυτήγου τού χ'νέρι κι μ' ίκινις μασκαρά τ'ν σκυλιό σ' ούλου τού χουργιό;

Τί σ' λίσσι μαθές; Έγώ δέ σ' στέλγου πάσα βδουμάδα μίνια κόλα γράμμα κι γραφή κι σ'

λίσου καταλιφτώσ τού κάθε τί άπ' γένετ' κι δέ γίνετ' ιδώ σ'τ'ν κουλιτέγια; Τουάρα τ'ν προουτουχουρνιά—π' κιαός σου χρόνουσ κι μαύρουσ κι' άραχλουσ—δέ σουσ'λα κι' ένα χαμπέρ' ζουγραφ'σ'τό π' γάν τού βάλ'ς 'στού τραπέζ' ορθιγιου κι γάν τού γλιέπνι οί χουργιανοί κιάτι Πασκαλιά άπ' θ'νάρθ'νι για τού εισάτι κολλά; Κι δέ σουείχα κεί μουρή π' θ' να σουπερνα όντας θά ερχώμ'νε κατά τού χουργιό κι μίνια σιέπ' τραγι για να σικιάζης τού κιαάλ' σου κι να φτάν' κι για τ' φάτσα σου να μη τ'ν γλιέπνι τά ζα κι σι κιοιταίνι;

Χάι, χάι! μουρή κι ρθώ σά κά' τούσιπα μίνια βουλά.

Θ' γά σι τρουπήσου κάντα κι' άλλη σάν τού Λακρινιάτικου ούβελιά π' γά μι θ'μιασ' ούλα σου τά χρόνια καληουζάγερου τ' διαόλ' π' μ' θέλνι τά μουτρη σ' κι γουργουλαβίδις. Ταύτα κι μένου, γιά σ' κι' άντίου μ'.

Μήτρουσ Κουρνούγαλουσ

Από τού προσεχούσ φύλλου ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΝΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

Άκου δώ να σου πώ οε Μανιώ, άχραντη και εθνωφελές; Ξέρεις, σέ μέναγε δέν κερνάγε τά κιαμπέρινα και ζβου τα κερι άνορθογραφίεσ—ξηγιέμοι γραμματικη;—Για τί ρε άκολωδών γύναιον, με κέρασεσ γά μου τή σκός εξάρεσ σ' άραντεβου τά προψές; Τί σ' έπιασε δήλα δήσ κόψιμο στόν άστράγαλο, για γριέπνι σ'τά νύγια; Άπαξ και μου ύκασέθηκεσ μιá βολά κώσ θά 'ρχώσαγε, ή κερσε γάρθης οχι άρρωστη να ήσανε κέρι και τά όλσγια να ξέπνεσε, γομίζω; Κι' αν κεριατώσει κι' ήσανε άρρωστη θά μου τόλεγεσ και γώ θάγλεσα τί συνβάνει και άθρώποι εϊμασε δά θά σ' έπερα να τ' ζόρι. Έτσι κάνουνε ρε ξόανο, ή γυνάικι που θέλουνε ναχουνε σκίσεισ με άντρεσ όπωσ κρέκει σάν και μέναγε,—μιλήςεσ κίνεσ μαγάσας.

Δέ μου λέ, ρε άνηλεές, τί σου χρώσταγα γώ να μ' έχης να κεριμένο μιá ώρα στήν πλατέα τού Συνταγμάτου κι έξδν που ρεζιλεύθηκα στό μόν και στό δέν λεμονοκτόρο, κόντεψα να κάρω και μιá διπλή κερικλεμονία άπ' τόν κιαεβατό; Έγώ ρε άλληλοίωσ, για τó χατήρι σου και γά μη δέ γελάσω, γιατι έχω φιλότιμο και αίσθημα άνάγω μου, με τó κερικλέου, άκαρατήμα τούσ κολήδεσ κι' ήρθα σ'τ' άραντεβου κριξ και φίξ.

Ε, ρε και γά σε μάγκωνα κείνη τήν ώρα, πουθενά Χριστέ μου τά κάθη σου Και για να ξέρης, κατά που κέρναγε ή ώρα και ήγλεπα που δέ ερχώσαγε μ' έπιασαν τά ζωαδιακά μου και μιά τó γαί, σ'τό λζου κι' ετσι να μ'ην ξημερωθούμε παρα λίγο ναρθω κατά τó στενό νάν τά κίνουμνε κεριανάδεσ ...

Γιά σικεπτήε ρε κριστούγενοι αν άγακείτε τήν Μπαναγιά. Να κερινάτ' τó κάθε κιαεταρδέλι και να με τηρήη έμινανε σήματις κoi να μουλεγε -σ' έκούλησε ρε κορόιδο». Και καθώσ μ' άνάβουνε άπ' φουσιά μου τά αίματα λίγο εύκολα μυστήριό κεράμα εϊναι κώσ δέν'έχειροτόνισα κινέναγε.

Δηλαδή τώρα δώ που τά λέμε έκεριβούτρησ εναν άπ' δαύτουσ και αν δέν έσκεπτόμαγε τó φατίμα δέ θάμαγε κολυμκηθόξυλο άπάγου του. Ηρθε ό μαγάσας και σ'άθημε βιζαβι κι' άκεναντίεσ και με τήραγε λές και ήμανε τó άξιοκερίεργο τέρας τής 'Αμερίκασ.

Έδωκα τόπο στήν όργη κατά κρώτοις κι' έναγα κάρα κέρα. Πάλε κεριστά μου ή άφεντιά του. Πάου κι' έγώ κοντά του και τού λζου:

—Δέ μου λέ ρε κιατριώτη τί τηράσ ετσι χαψοιδιές κατά δώθε.

—Γιατί, μου κίνε αυτόσ δέν ήπιτρώπετε; —Άκου δώ ρε μυστήριεσ και μη μου κίνεισ έμένα τόν εζαγκό γιατι κιάτι τέτοια δέν τά σ'κάνω... Εού τó λοιπόν, κινός άπ' κεριστά μου και να μη σε ξανακάρη ή όφτικη μου άχτις γιατι θά δουλέψη κίνου χέρι κίνου χέρι

εϊκα λζου.. Έκοψε να μη σ'τά πολυλογίου ό ψοφοδεές που λέξι γάλεγε θάν τονε λιάνιζα κι και φτι—ξηγιέμοι άρειμάνις;

Κι' ούλ' αυτά για χατήρι σου ρε μασόνα. Τό γράφω λοιπόν κι' έγώ και για να ξέρης δει γράφω δέ σβύνει ούτε με γομολάστικα τής μελάνης—μπήκεσ σταθερότη; Άκουσε τώρα και τά ύπεροόγραφα και κράτα σημειώσι στό μυαλό σου γιατι άλλοίμο-νό σου.

Τήν Παρασκευή που μ'ας ερχεται άνευ μεδέν εξήγησι κερικλέου και σουκα μούπερ θά πάου σ'τού; χαιρετισμοί τ' 'Αη.Σιδερά—σωμάντζε τó κεράμμα. Να ξεμουκιστής ναρθης γιατι έχω να σου πώ κίνε δυό έκείγον ιδιαιτέρωσ. Μόνε κέρσεσε καλά γιατι στό έβγα άφ' τήν εκκλησιά ή δέ σ' εύρωσ και σ'τού διαόλου τή μύτη να χωθής και θά σε κάνω Ιμάμ κιαλντι άπό τó ξύλο—εϊκα.

Και πουείσαι, δέ μη μπάκεσ σε κιάσει κιάλε ή άρρώστια τού γαλάτου κι' έχουμ κιαιολογιέσ κερικπονογέφαλο μετá κωψιμάτου στόν άστράγαλο και τά τοιούτα.

Και κεριαμένη ναείσι στήν κίασα μέσα που λείε ό λόγος θά σικωθής να κέρης τά ξερά σου και ναρθης για να μ'ην έρθω γά...

Άλλά τέτοιεσ εϊσασε ούλεσ οί γυνάικι σ'τό σήμερις ήμέρα. Δέν έχετε φιλότιμο δράμι άπάγου σας' ούλο άφιλοτιμία κι άχαριστίσ. Έν' ό έμειεσ ό άντροι κερισκοβούμασε για τó χατήρι σας και για να σ'ας κρωτάμε τήν άκόληψι άσκιλη και άμόλυνη. Έσεεσ όμως μ'ας βάλνετε έμάς' και χύνουμε τó αίμα μας κίασα μέρα και τρώμε τά καλύτερά μας κέρνια σ'τά σίδερα—ξηγιέμοι Παλαμηδίεσ;

Εϊκα και ελάλησα. Τώρα συ κίνε τó κωμάντο σου και τή Μπαρσικευή βλέπουμ... Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Καθότι κιοιών τας ήμέρας άπ'τάς δοιμύς παγετών και άνεμοβροχάς και βορράς φυσών ύπηγον κιαγώ τήν κερικλέων έβδομάς εις μιαν εκκλησιαν Ινα κερισέψωμαι μετ' ευλάβειαν και κερρησιαν ούχ μ'ην άλλα και εύρωσ όλιγην τία ζεσθασίαν κώμοις γάρ κολύς ών κέρην κερικ Χαιρετισμών τής Παλθένου τó όκοίον

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Καθότι κιοιών τας ήμέρας άπ'τάς δοιμύς παγετών και άνεμοβροχάς και βορράς φυσών ύπηγον κιαγώ τήν κερικλέων έβδομάς εις μιαν εκκλησιαν Ινα κερισέψωμαι μετ' ευλάβειαν και κερρησιαν ούχ μ'ην άλλα και εύρωσ όλιγην τία ζεσθασίαν κώμοις γάρ κολύς ών κέρην κερικ Χαιρετισμών τής Παλθένου τó όκοίον

δίκην κερισεπής και αιου. Έκείθεν ούν ενθεν εκαθεζόμην κερισηώς όσπερ θεοσβέσ κερισθιανές ιδού ελγεται μιá τις δεσφονίεσ τά μάλλα εύμολφη και εύειδής όσμιζουσα όριγγάνιον και κιασουλιόν τó όκοίον

και τεμάχιον κινώσ κώμματοσ μεγαλειγ. και εννεμε ή φορά τού ρεσιμάτου εύρόθη μετ'εξ τών έμιακτού κωδιών.

Άνήψαντες ούν τού έμοψ αιμάτου κιαθ'απερ ήγακητοί φίλοι κίνου εύφικτωσ ύλη

άπη ή άθλια άνεδότασ κεριστριπτομένη έπι τών έμιακτού κερικλέων ούμ μ'ην άλλα και κωδιών και λοιπέων λοιπόν τó όκοίον

δίκην κερικλέων

έγώ έξεψώνω όσπερ ταύρος εις τó κινδύριον. Και ούχ' ετόλμων Ινα τήν κερικλάξω και κατά τας έλμάς τών κερικλέων μου Ινα κέρξω και να τήν κερικλέω μετá και φόρου εννεμε ή ευλάβεια τού κέρου

κέρεσ δέ με δια τόν φόβου των 'Ιουδαίων ούμ μ'ην άλλα και τών κερικλέων.

Και ούτως έμεινον άκρικοσ μετá τής φωτίας άλλα και μετá τας άμαρτίεσ τó όκοίον

έφυγον κερικλέων έπάνεσ δια μάλλιον... Ο 'Αγκαθάγγελοσ

Από τού προσεχούσ φύλλου ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ